

ятели на неописуемъ развратъ и елинска отрова. Българинътъ бѣше изключенъ отъ владишкия санъ, а ако случайно достигнеше да бжде владика, той прѣставаше да бжде народенъ бранителъ. Гръкоманщината въ Търново се дължи главно на обстоятелството, че тоя срѣднобългарски центъръ бѣ сѣдалище на едно елинизирано архиепископство¹⁾. Гръкоманството въ чисто български градове или въ такива, дѣто мнозинството е било българско, като Сливенъ, и дѣто е нѣмало владици, се засилва главно отъ началото на XIX-я вѣкъ, поради духовното и народно пробуждане на самитѣ гърци и опита имъ да свалятъ турското иго прѣзъ врѣме Завѣрата (1821 г.). Гърцизмътъ въ Сливенъ се разви именно прѣзъ тоя кжсъ периодъ и колкото бърже се загниѣди, толкова бърже и извѣтря. Ето защо Сливенъ, далечъ отъ контрола на митрополията, подъ която се е намиралъ въ духовно отношение до горнето засилено течение, е расълъ изключително подъ мѣстни български пастистри, люлка на които бѣ чисто българския кварталъ Клучохоръ, съ своята тѣй нарѣчена Попска махала. Както пише самъ Селимински. „славянскитѣ слова“ въ Сливенъ сж били и едничката позната тукъ писменность до XIX-я вѣкъ.

Въ началото на XVIII-я вѣкъ, вѣнъ отъ споменуването на Сливенъ въ татарскитѣ хроники, пасажи отъ които е възпроизвелъ Хамеръ, бѣгли бѣлѣжки за тоя край се даватъ и отъ Мелетий, въ неговата „стара и нова география“ (*Γεωγραφία παλαιά καὶ νέα*, изд. 1728). Впрочемъ тоя трудъ не дава почти нищо ново за югоизточна България. „Сливенъ, пише Мелетий, е билъ единъ отъ тия градове, които не сж имали епископски тронъ“. Въ черковно отношение Сливенъ се е намиралъ подъ одринската митрополия (разбирай: „прѣзъ визираната епоха“) и, като такъвъ, той се изброява редомъ съ Скопелосъ, Анхияло и други черноморски градове, като Бургасъ, Василико и т. н. Географията на Мелетий е единъ отъ рѣдкитѣ гръцки трудове прѣзъ робството, но отъ гледна точка на номенклатурата и истори-

¹⁾ Търново още отъ срѣдата на XVII-я вѣкъ се е гърчелъ. Бакшичъ въ 1640 г. пише, че тукъ българитѣ говорятъ смѣсено: български и гръцки, а въ Арбанаси се говорѣло само гръцки (*anzi vi è sopra la montagna una villa ancor loro parlano greco*). p. 79 въ Fermendziu.